

Arrest

nr. 166 069 van 20 april 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de gemeente Sint-Pieters-Leeuw

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 april 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de waarnemend burgemeester van de gemeente Sint-Pieters-Leeuw van 11 april 2016 tot niet inoverwegingname van een aanvraag voor een verblijfskaart ingediend bij volmacht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RECTOR, die loco advocaat D. DE GREEF verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Blijkens de verklaringen van de verzoekende partij werd haar op 22 februari 2016 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.2. Op 8 maart 2016 diende verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Franse oom, op grond van artikel 47/1 van de wet van 15

december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna; de vreemdelingenwet).

1.3. Op 11 april 2016 nam de burgemeester van Sint-Pieters-Leeuw een beslissing tot niet-inoverwegingname van een aanvraag van een verblijfskaart bij volmacht. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Ter terechtzitting betoogt de verzoekende partij dat het administratief dossier dat werd neergelegd door de verwerende partij slechts een bundel losse stukken en e-mails bevat en aldus niet kan worden beschouwd als een “administratief dossier”. Zij vraagt de toepassing van artikel 39/59, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

De Raad merkt op dat de map met documenten die werd neergelegd door de verwerende partij de initiële aanvraag van een verblijfskaart betreft en alle daaropvolgende communicatie die heeft geleid tot de totstandkoming van de bestreden beslissing. Alle stukken werden genummerd en de map bevat een inventaris zoals vereist door artikel 7 van het PR RVV. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat geen “administratief dossier” werd neergelegd.

3. Over de ontvankelijkheid en het uiterst dringend karakter van de vordering

3.1. Ter terechtzitting wijst de verwerende partij op het bepaalde in de eerste zin van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ervan imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Verweerder kan worden gevolgd waar hij aangeeft dat uit deze bepaling niet kan worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die niet als verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan worden beschouwd wenst te verkrijgen hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden. Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is deze voorbehouden voor gevallen waar er sprake is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel.

3.2. Daarenboven, zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat ook voor andere beslissingen de procedure bij hoogdringendheid kan worden aangewend – thesis die geen steun vindt in 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet –, dan nog dient te worden gewezen op de vereiste van het uiterst dringend karakter die een van de cumulatieve voorwaarden is om te kunnen overgaan tot de schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid bedoeld in artikel 39/82 van de vreemdelingenwet.

Wat het uiterst dringend karakter betreft, wijst verzoeker in zijn verzoekschrift op het gegeven dat hij van zijn vrijheid werd beroofd met het oog op zijn verwijdering waardoor de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel imminent is.

In casu dient de Raad vast te stellen dat hoewel verzoeker wordt vastgehouden en een repatriëring imminent is, deze vasthouding en imminente repatriëring een juridische grond vinden in de op 22 februari 2016 genomen beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot vasthouding met het oog op verwijdering, die hem op dezelfde dag ter kennis zouden zijn gebracht. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd evenwel, bij het sluiten der debatten in huidige zaak, niet aangevochten bij de Raad middels de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid.

In zijn verzoekschrift verklaart verzoeker dat hij op dat ogenblik de afweging maakte om niet in rechte op te komen tegen de verwijderingsmaatregel, aangezien hij zich voornam een verblijfskaart aan te vragen van een familielid van een burger van de Unie, waarbij de afgifte van een attest van immatriculatie een impliciete opheffing van het bevel om het grondgebied te verlaten zou betekenen.

Het spoedeisend karakter dat verzoeker in de huidige vordering aanvoert vloeit niet voort uit de bestreden beslissing, zijnde de beslissing tot niet inoverwegingname van een bij volmacht ingediende aanvraag op grond van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, doch wel uit voormelde verwijderingsmaatregelen. Bovendien biedt verzoeker daarmee geen verklaring waarom hij zijn aanvraag pas indiende ruim na de afgifte van het bevel van 22 februari 2016 en waarom hij dit niet veel eerder kon.

De vaststelling dringt zich op dat het eventuele spoedeisende karakter dat ontstaat bij huidige vordering is te wijten aan het eigen nalaten van verzoeker, nu hij – niettegenstaande zijn vasthouding en het daaruit voortvloeiende imminente karakter van zijn verwijdering van het grondgebied – heeft nagelaten in rechte en volgens de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid die hem ter beschikking staat op te komen tegen de verwijderingsmaatregel van 22 februari 2016 die dit spoedeisend karakter veroorzaakt. Hij houdt aldus zelf het spoedeisend karakter in stand.

Verzoeker geeft nog aan dat overeenkomstig het gestelde in artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) hij ten onrechte niet in bezit werd gesteld van een bijlage 19ter, waarbij hij betoogt dat nu hij recht heeft op de bijlage 19ter hij verblijfsgerechtigd zijn in afwachting van de behandeling van zijn verblijfsaanvraag. De Raad merkt evenwel op dat een eventuele schorsing van de thans aangevochten beslissing verzoeker nog niet in de situatie plaatst waarbij zijn aanvraag in overweging is genomen door verweerder. Hierbij kan ook worden gewezen op het gestelde in artikel 52, § 1 van het vreemdelingenbesluit dat de aanvrager enkel wordt ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit wordt gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden na een controle van de verblijfplaats. Er dienen bijgevolg nog administratieve formaliteiten te worden vervuld vooraleer desgevallend kan worden overgegaan tot de afgifte van een verblijfstitel. Aldus blijkt ook niet dat een hoogdringende behandeling van huidige vordering tot schorsing het gewenste nuttig effect zou sorteren en dat de verwijdering niet langer kan worden doorgevoerd. De verwijderingsmaatregel is immers uitvoerbaar.

Het uiterst dringend karakter bij huidige vordering wordt dan ook niet aangenomen, nu het spoedeisend karakter voortvloeit uit het eigen nalaten van verzoeker.

3.3. De vaststelling dat niet is voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van PR RvV, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

T. LEYSEN

C. VERHAERT